

Ἐκ τοῦ καλου
ΕΚ ΚΑΛΟΥ

ὦ καιρὸς ἐκείνος ἡλ-
θεῖν οἷς ἐκαστὸν ἑμ-
οῦ μετόπισθε γα-
λιλαίας, καὶ ἡ διδά-
σκου αὐτοὺς ἐν τοῖς σά-
ββασι. καὶ ὅτε
πλήσσει τὸ πνεῦμα
διδαχῆς αὐτοῦ ὅτι ἐν-
ουσία ἡ οὐλοῦσα αὐ-
τῶν ἐν τῇ σωματικῇ
ἡ ζωὴ, ἡ ζωὴ πνεύματος
δαίμονιου ἀκαθάρτου,
καὶ ἀνέκραξε φωνὴ
μεγάλῃ λέγοντάς τι
ἡμεῖς καὶ οἱ ἱεροῦ
ἐλπίς. ἡλθες ἀπολε-

σαι ἡμᾶς οἱ δαδῆτες
ὁ ἄγιος τοῦ θύ. καὶ ὅτε
πλήσσει αὐτὸ οἷον ἡ
γὰρ. φησὶν ἡ γὰρ καὶ
ἐλθὲν αὐτοῦ. καὶ ἡ
φανερὸν τὸ δαιμόνιον
ὅτι τὸ μέσον ἐξ ἡλθὲν
πάντου. μὴ δὲ ἡμεῖς
φανερὸν. καὶ ἐχέ-
το θάμνος ἐπὶ πάντων.
καὶ σὺ ἐλθόντων πρὸς
ἀλλήλους λέγοντες.
τίς ὁ λόγος οὗτος ὅτι
ἐν ζουσία καὶ δυνάμει
ἐστὶν ἡ ζωὴ. τοῖς ἀκαθάρ-
τοις πνεύμασι καὶ
ἐξέρχονται.

Ἐκ τοῦ καλου

ὦ καιρὸς ἐκείνος ὅτε
οἱ παρὰ τὴν λίμνην
γερμένους. εἶδον
δύο πλοῖα. βρώματα
ρὰ τὴν λίμνην. οἱ δὲ

ἡ

καὶ αἱ